Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

30. maj 2017*

»Appel — erstatningssøgsmål — fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) — restriktive foranstaltninger over for Den Islamiske Republik Iran — liste over de personer og enheder, der er omfattet af indefrysningen af pengemidler og økonomiske ressourcer — økonomisk skade — ikke-økonomisk skade — fejl i fastlæggelsen af erstatningsbeløbet — foreligger ikke — kontraappel — betingelser, der er nødvendige for, at Den Europæiske Union ifalder ansvar uden for kontraktforhold — forpligtelse til at godtgøre, at der er grundlag for de restriktive foranstaltninger — tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse«

I sag C-45/15 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 4. februar 2015,

Safa Nicu Sepahan Co., med hjemsted i Ispahan (Iran), ved avocat A. Bahrami,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved R. Liudvinaviciute-Cordeiro, M. Bishop og I. Gurov, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

støttet af:

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved M. Gray, som befuldmægtiget,

intervenient i appelsagen,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, A. Tizzano, afdelingsformændene M. Ilešič, L. Bay Larsen og T. von Danwitz samt dommerne A. Rosas (refererende dommer), J. Malenovský, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C.G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin, F. Biltgen og K. Jürimäe,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

* Processprog: engelsk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 2. maj 2016,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 8. september 2016,

afsagt følgende

Dom

1 Safa Nicu Sepahan Co. har i appelskriftet nedlagt påstand om delvis annullation af Den Europæiske Unions Rets dom af 25. november 2014, Safa Nicu Sepahan mod Rådet (T-384/11, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2014:986), hvorved Retten delvist frifandt Rådet for Den Europæiske Union i det søgsmål, som Safa Nicu Sepahan Co. havde anlagt med påstand om bl.a. tilkendelse af erstatning for de økonomiske og ikke-økonomiske tab, der angiveligt er lidt som følge af selskabets opførelse på listen over enheder, hvis pengemidler og økonomiske ressourcer er blevet indefrosset i henhold til punkt 19 i del I, B, i bilag I til Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 503/2011 af 23. maj 2011 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 961/2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT 2011, L 136, s. 26), og punkt 61 i del I, B, i bilag IX til Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og ophævelse af forordning (EU) nr. 961/2010 (EUT 2012, L 88, s. 1) (herefter »de omtvistede bestemmelser«).

2 Med sin kontraappel har Rådet for Den Europæiske Union nedlagt påstand om delvis annullation af den appellerede dom, for så vidt som Den Europæiske Union er blevet dømt til at betale Safa Nicu Sepahan en erstatning for den ikke-økonomiske skade, som denne har lidt som følge af de i de omtvistede bestemmelser fastsatte restriktive foranstaltninger.

Tvistens baggrund

3 Sagens faktiske omstændigheder er gengivet på følgende måde i den appellerede doms præmis 1-13:

»1 Denne sag er anlagt i forbindelse med de restriktive foranstaltninger truffet for at lægge pres på Den Islamiske Republik Iran med henblik på at få Iran til at ophøre med spredningsfølsomme nukleare aktiviteter og udvikling af fremføringssystemer til kernevåben (herefter »den nukleare spredning«).

2 Appellanten, Safa Nicu Sepahan […], er et iransk aktieselskab.

3 Navnet på en enhed identificeret som »Safa Nicu« blev opført på listen over de enheder, der er involveret i nuklear spredning, og som fremgår af bilag II til Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT [2010,] L 195, s. 39), ved Rådets afgørelse 2011/299/FUSP af 23. maj 2011 om ændring af afgørelse 2010/413/FUSP (EUT [2011,] L 136, s. 65).

4 Som følge heraf blev navnet på enheden identificeret som »Safa Nicu« opført på listen i bilag VIII til Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EF) nr. 423/2007 (EUT [2010,] L 281, s. 1) ved […] gennemførelsesforordning […] nr. 503/2011[…].

5 I begrundelsen i afgørelse 2011/299 og i gennemførelsesforordning nr. 503/2011 blev enheden, identificeret som »Safa Nicu«, beskrevet som en »[k]ommunikationsvirksomhed, der har leveret udstyr til anlægget Fordow (Qom [Iran]), som er opført uden anmeldelse til [Den Internationale Atomenergiorganisation (FN) (IAEA)]«.

6 Efter et varsel fra en af sagsøgerens handelspartnere anmodede sagsøgeren ved skrivelse af 7. juni 2011 Rådet […] om at ændre bilag VIII til forordning nr. 961/2010 enten ved at supplere eller rette opførelsen af enheden identificeret som »Safa Nicu« på de omhandlede lister eller ved at slette den. Sagsøgeren gjorde i denne forbindelse gældende, at enten vedrørte den nævnte opførelse på listen en anden enhed end sagsøgeren selv, eller også havde Rådet begået en fejl ved at opføre sagsøgerens navn på listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010.

7 Da sagsøgeren ikke modtog et svar på sin skrivelse af 7. juni 2011, kontaktede denne Rådet telefonisk og sendte dernæst en ny skrivelse den 23. juni 2011.

8 Opførelsen af enheden identificeret som »Safa Nicu« på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og på listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010 blev opretholdt ved Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT [2011,] L 319, s. 71) og ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning nr. 961/2010 (EUT [2011,] L 319, s. 11).

9 I afgørelse 2011/783 og i gennemførelsesforordning nr. 1245/2011 blev angivelsen »Safa Nicu« erstattet af angivelsen »Safa Nicu, alias »Safa Nicu Sepahan«, »Safanco Company«, »Safa Nicu Afghanistan Company«, »Safa Al-Noor Company« og »Safa Nicu Ltd Company««. Endvidere blev fem adresser i Iran, i De Forenede Arabiske Emirater og i Afghanistan angivet som identificerende oplysninger vedrørende den pågældende enhed.

10 Ved skrivelse af 5. december 2011 underrettede Rådet sagsøgeren om opretholdelsen af dennes navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og på listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010. Rådet anførte, at de bemærkninger, som sagsøgeren havde fremsat den 7. juni 2011, ikke begrundede en ophævelse af de restriktive foranstaltninger. Rådet præciserede, at opførelsen af enheden identificeret som »Safa Nicu« var møntet på sagsøgeren, selv om dennes navn var ufuldstændigt angivet. Rådet oplyste tillige sagsøgeren om de ovenfor i præmis 9 beskrevne ændringer.

11 Eftersom forordning nr. 961/2010 blev ophævet ved […] forordning […] nr. 267/2012 […], blev sagsøgerens navn af Rådet opført i bilag IX til sidstnævnte forordning. Begrundelsen vedrørende sagsøgeren er identisk med den, som blev anført i gennemførelsesforordning nr. 1245/2011.

12 Ved skrivelse af 11. december 2012 oplyste Rådet sagsøgeren om, at dennes navn var blevet opretholdt på listerne i bilag II til afgørelse 2010/413 og i bilag IX til forordning nr. 267/2012, og vedlagde sidstnævnte forordning som bilag.

13 Ved Rådets afgørelse 2014/222/FUSP af 16. april 2014 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT [2014,] L 119, s. 65) blev sagsøgerens navn fjernet fra listen i bilag II til afgørelse 2010/413. Ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 397/2014 af 16. april 2014 om gennemførelse af forordning nr. 267/2012 (EUT [2014,] L 119, s. 1) blev sagsøgerens navn som følge heraf fjernet fra listen i bilag IX til forordning nr. 267/2012.«

Den appellerede dom

4 Ved stævning af 22. juli 2011 anlagde Safa Nicu Sepahan sag for Retten med påstand om annullation og erstatning.

5 Hvad for det første angår påstanden om annullation af de omtvistede bestemmelser anførte Retten, at Unionens retsinstanser skal sikre, at de individuelle restriktive foranstaltninger hviler på et solidt faktuelt grundlag. I denne henseende fremhævede Retten under henvisning til præmis 64-66 i dom af 28. november 2013, Rådet mod Fulmen og Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), at det er den

kompetente EU-myndighed, som i tilfælde, hvor den begrundelse, der foreholdes den berørte person, bestrides, der skal godtgøre, at den er rigtig, og ikke sidstnævnte, der skal føre bevis for, at begrundelsen ikke er rigtig. Retten anmodede derfor Rådet om at fremlægge elementer, som begrundede vedtagelsen og opretholdelsen af de restriktive foranstaltninger over for Safa Nicu Sepahan.

6 Da Rådet anførte, at det eneste element, som det havde til rådighed vedrørende vedtagelsen og opretholdelsen af disse restriktive foranstaltninger, var et forslag om opførelse på listen fra en medlemsstat, og at de i dette forslag indeholdte oplysninger var blevet gengivet i begrundelsen for de omtvistede bestemmelser, konkluderede Retten i den appellerede doms præmis 38, at Rådet ikke havde godtgjort, at der var grundlag for påstanden om, at Safa Nicu Sepahan er et kommunikationsselskab, der har leveret udstyr til anlægget Fordow (Qom). Da denne påstand var den eneste begrundelse, der lå til grund for vedtagelsen og opretholdelsen af de restriktive foranstaltninger over for Safa Nicu Sepahan, annullerede Retten de omtvistede bestemmelser.

7 Hvad for det andet angår Safa Nicu Sepahans påstand om erstatning bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 47, at Unionens erstatningsansvar uden for kontraktforhold ifølge retspraksis forudsætter, at en række betingelser er opfyldt, nemlig at den adfærd, der lægges institutionerne til last, har været retsstridig, at der foreligger et reelt tab, og at der er en årsagsforbindelse mellem denne adfærd og det påståede tab.

8 Hvad for det første angår betingelsen om, at den adfærd, der lægges institutionerne til last, har været retsstridig, bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 50, at det i retspraksis er et krav, at det er godtgjort, at der er sket en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder, og i denne doms præmis 52, at det afgørende kriterium for, at en sådan overtrædelse kan anses for tilstrækkeligt kvalificeret, er, om den pågældende institution åbenbart og alvorligt har overskredet grænserne for sine skønsbeføjelser. Retten fastslog i den appellerede doms præmis 57 og 58, at de relevante bestemmelser i forordning nr. 961/2010 og nr. 267/2012 udtømmende fastsætter, på hvilke betingelser sådanne restriktioner kan tillades, og at disse bestemmelser, for så vidt som de således sikrer beskyttelsen af de eventuelt berørte personers individuelle interesser, derfor skal anses for retsregler, som har til formål at tillægge borgerne rettigheder. Det følger af den konstatering af, at de omtvistede bestemmelser var ugyldige, som Retten foretog i den appellerede dom, at Rådet ved at vedtage de nævnte bestemmelser, tilsidesatte disse forordninger.

9 I forbindelse med sin efterfølgende vurdering af, om der var sket en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 59-61, at Rådet hvad angik forpligtelsen til at godtgøre, at der var grundlag for de vedtagne restriktive foranstaltninger, ikke rådede over en skønsmargen, da denne forpligtelse var nødvendig af hensyn til overholdelsen af de berørte personer og enheders grundlæggende rettigheder. Retten fastslog desuden i denne doms præmis 62, at reglen om, at Rådet pålægges denne forpligtelse, ikke giver anledning til vanskeligheder i forbindelse med dens anvendelse eller fortolkning.

10 Efter i den appellerede doms præmis 63-67 at have anført, at den pågældende regel blev fastlagt i Rettens retspraksis forud for vedtagelsen af den første af de omtvistede bestemmelser, der fandt sted den 23. maj 2011, konkluderede Retten i denne doms præmis 68-69, at en normalt forsigtig og påpasselig administration ville have været i stand til på tidspunktet for den nævnte bestemmelses vedtagelse at forstå, at det under de foreliggende omstændigheder påhvilede den at indsamle de oplysninger og de beviser, som kunne begrunde de restriktive foranstaltninger over for appellanten, med henblik på, i tilfælde af anfægtelse, at kunne godtgøre, at der var grundlag for disse foranstaltninger ved at fremlægge disse oplysninger eller de nævnte beviser for Unionens retsinstanser. Retten fastslog derfor, at der forelå en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder.

11 For det andet og for det tredje fastslog Retten, at det påhvilede Safa Nicu Sepahan at føre bevis for et faktisk og reelt tabs indtræden og omfang samt for den omstændighed, at et sådant tab fremgik tilstrækkeligt klart af den anfægtede adfærd.

12 Hvad angår Safa Nicu Sepahans påstand om erstatning for det ikke-økonomiske tab fastslog Retten i den appellerede doms præmis 85, at den ulovlige vedtagelse og opretholdelse af de restriktive foranstaltninger over for Safa Nicu Sepahan påførte denne en ikke-økonomisk skade, som gav ret til erstatning.

13 Hvad angår det beløb, der burde tilkendes for den ikke-økonomiske skade, anerkendte Retten i den appellerede doms præmis 86 og 87 under henvisning til præmis 72 i dom af 28. maj 2013, Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331), at annullationen af Safa Nicu Sepahans opførelse på listen over enheder, der er omfattet af de omhandlede restriktive foranstaltninger, kunne ændre det erstatningsbeløb, der skulle tilkendes, men dog ikke udgøre en fuld erstatning for den skade, som var lidt. Efter i den appellerede doms præmis 88-91 at have anført, at der bl.a. skulle tages hensyn til grovheden af den påviste tilsidesættelse, varigheden heraf, Rådets adfærd og de virkninger, som påstandene om Safa Nicu Sepahans indblanding i den iranske nukleare spredning havde forårsaget i forhold til tredjemand, fastsatte Retten dette erstatningsbeløb efter ret og billighed til 50 000 EUR.

14 Retten forkastede til gengæld Safa Nicu Sepahans påstand om erstatning for den økonomiske skade, som angiveligt er lidt.

Parternes påstande

Påstandene i appelsagen

15 I appelskriftet har Safa Nicu Sepahan nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves delvis, for så vidt som appellanten herved ikke fik medhold i påstanden om erstatning for den lidte økonomiske skade.

— Den appellerede dom ophæves delvis, for så vidt som den begrænser erstatningsbeløbet for appellantens ikke-økonomiske skade til 50 000 EUR.

— Rådet tilpligtes at betale et beløb på 5 662 737,40 EUR tillagt renter som erstatning for den lidte økonomiske skade som følge af appellantens opførelse på listen over personer, der er omfattet af sanktionerne.

— Rådet tilpligtes at betale et beløb på 2 000 000 EUR med tillæg af renter som erstatning for de lidte skader, som følge af appellantens opførelse på listen over personer, der er omfattet af sanktionerne.

— Rådet tilpligtes at betale de omkostninger, som appellanten har afholdt for Domstolen og for Retten, tillagt renter.

— Subsidiært tilpligtes Rådet at betale et beløb fastsat efter ret og billighed, tillagt renter, i erstatning for den økonomiske skade på den ene side og den ikke-økonomiske skade på den anden side, idet erstatningsbeløbet for den sidstnævnte skade ikke bør være lavere end det beløb, som appellanten allerede er blevet tilkendt herfor i den appellerede dom, samt at Rådet tilpligtes at betale de omkostninger, som appellanten har afholdt for Domstolen og for Retten, tillagt renter.

— Mere subsidiært hjemvises sagen til Retten til fornyet prøvelse af erstatningens størrelse og til afsigelse af en ny dom til fordel for appellanten.

16 I sit svarskrift har Rådet nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes som ugrundet.

— Der foretages en ændring af den appellerede doms begrundelse vedrørende begrebet »tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel« i overensstemmelse med betragtningerne i svarskriftet.

— Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne såvel i appelsagen som i sagen i første instans.

Påstandene i kontraappel

17 Rådet har i kontraappelskriftet nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves, for så vidt som den tilpligter Rådet at betale appellanten en erstatning på 50 000 EUR til dækning af den ikke-økonomiske skade, som dette selskab har lidt.

— Appellantens påstand om erstatning til dækning af den ikke-økonomiske skade forkastes.

— Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne såvel i kontraappelsagen som i sagen i første instans.

18 I sit svarskrift vedrørende Rådets kontraappel har Safa Nicu Sepahan nedlagt påstand om, at kontraappellen forkastes som ugrundet. Rådet har desuden gentaget sine påstande fra appellen med undtagelse af den subsidiære påstand om, at sagen hjemvises til Retten til fornyet prøvelse af erstatningens størrelse og til afsigelse af en ny dom til fordel for appellanten.

19 Ved afgørelse af 5. august 2015 gav Domstolens præsident Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande.

Indledende bemærkninger

20 I henhold til artikel 174 i Domstolens procesreglement skal påstandene i svarskriftet gå ud på, at appellen helt eller delvist tages til følge, afvises eller forkastes. Det følger endvidere af procesreglementets artikel 172 og 176, at parter, der kan indgive svarskrift, ved et særskilt dokument, som skal være forskelligt fra svarskriftet, kan iværksætte kontraappel, som ifølge nævnte reglements artikel 178, stk. 1 og stk. 3, andet punktum, skal gå ud på, at den appellerede dom ophæves helt eller delvist, idet de retlige anbringender og argumenter, der gøres gældende, skal være forskellige fra de anbringender og argumenter, der gøres gældende i svarskriftet. Det fremgår af en samlet læsning af disse bestemmelser, at formålet med svarskriftet ikke kan være ophævelse af den appellerede dom af grunde, som adskiller sig fra og er selvstændige i forhold til de grunde, som påberåbes i appellen, idet sådanne grunde kun kan påberåbes inden for rammerne af en kontraappel (dom af 10.11.2016, DTS Distribuidora de Televisión Digital mod Kommissionen, C-449/14 P, EU:C:2016:848, præmis 99-101).

21 For så vidt som Rådet i sit svarskrift vedrørende Safa Nicu Sepahans appel har nedlagt påstand for Domstolen om at foretage en ændring af den appellerede doms begrundelse vedrørende en af de kumulative betingelser for, at Unionen ifalder erstatningsansvar uden for kontraktforhold, nemlig betingelsen om, at der foreligger en »tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse« af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder, tilsigter denne påstand ikke, at nævnte appel tages til følge, afvises eller forkastes, men at Rettens afgørelse i punkt 2 i den appellerede doms domskonklusion,

hvorved Rådet dømmes til at betale Safa Nicu Sepahan en erstatning på 50 000 EUR til dækning af den ikke-økonomiske skade, som sidstnævnte har lidt, ophæves, da denne afgørelse er begrundet med, at der forelå en sådan tilsidesættelse. Da denne påstand således ikke opfylder betingelserne i procesreglementets artikel 174, kan den ikke antages til realitetsbehandling.

22 På samme måde for så vidt angår Safa Nicu Sepahans påstande i selskabets svarskrift vedrørende Rådets kontraappel om, at den appellerede dom delvis ophæves, og om, at selskabet tilkendes en rimelig erstatning for den lidte økonomiske og ikke-økonomiske skade, er disse påstande ikke begrænset til de anbringender, der er påberåbt i denne kontraappel, hvilket er i strid med forskrifterne i artikel 179 i Domstolens procesreglement, og de kan derfor ikke antages til realitetsbehandling.

23 Først skal Rådets kontraappel behandles, eftersom den vedrører den første af de tre betingelser for, at Unionen ifalder erstatningsansvar uden for kontraktforhold, nemlig betingelsen om, at der foreligger en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder.

Rådets kontraappel

24 Rådets kontraappel er formuleret på grundlag af to anbringender.

Det første anbringende om en fejlagtig vurdering af betingelserne for, at Unionen ifalder erstatningsansvar uden for kontrakt

Parternes argumenter

25 Ifølge Rådet begik Retten en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 68 og 69 fastslog, at den omhandlede ulovlighed udgjorde en »tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel«.

26 I denne henseende fastslog Retten i den appellerede doms præmis 59-61, at Rådet ikke rådede over nogen skønsmargen vedrørende sin afgørelse om at opføre Safa Nicu Sepahan på listen over personer, der er omfattet af de omhandlede restriktive foranstaltninger. Retten nåede frem til en sådan konklusion ved fejlagtigt at basere sig på den retspraksis, der nu er fastlagt i dom af 28. november 2013, Rådet mod Fulmen og Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), og af 18. juli 2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), til at fastslå omfanget af den forpligtelse, der påhvilede Rådet, til, i tilfælde af anfægtelse, at godtgøre, at den begrundelse, der foreholdes den person, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger, er rigtig, selv om denne af retspraksis udledte regel ikke var klart fastlagt på det tidspunkt, hvor Rådet vedtog de omtvistede bestemmelser.

27 Retten fastslog desuden fejlagtigt i den appellerede doms præmis 62, at den bestemmelse, der pålægger Rådet at godtgøre, at der er grundlag for de omhandlede restriktive foranstaltninger, ikke angik en situation, der er nævneværdigt kompleks, og at den ikke gav anledning til anvendelses- eller fortolkningsvanskeligheder. Retten baserede sig i denne henseende på en fejlagtig anvendelse af sin egen retspraksis, der er nævnt i den appellerede doms præmis 64-67. Desuden skal der tages hensyn til de vanskeligheder, der er knyttet til meddelelse af fortrolige oplysninger, der ligger til grund for en afgørelse om at opføre en person eller en enhed på en liste vedrørende restriktive foranstaltninger.

28 Safa Nicu Sepahan har bestridt disse argumenter.

Domstolens bemærkninger

29 Det bemærkes, at en af de betingelser, der kræves, for at Unionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold i henhold til artikel 340, stk. 2, TEUF, er, at der er sket en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder (jf. i denne retning dom af 19.4.2012, Artegodan mod Kommissionen, C-221/10 P, EU:C:2012:216, præmis 80 og den deri nævnte retspraksis).

30 Domstolen har allerede haft lejlighed til at præcisere, at der foreligger en sådan tilsidesættelse, når tilsidesættelsen indebærer, at den omhandlede institution åbenbart og alvorligt har overskredet grænserne for sine skønsbeføjelser, idet de forhold, der i denne forbindelse kan tages i betragtning, bl.a. er, hvor klar og præcis den tilsidesatte bestemmelse er, såvel som hvor vidt et skøn den tilsidesatte bestemmelse overlader EU-myndigheden (jf. i denne retning bl.a. dom af 5.3.1996, Brasserie du pêcheur og Factortame, C-46/93 og C-48/93, EU:C:1996:79, præmis 55 og 56, af 25.1.2007, Robins m.fl., C-278/05, EU:C:2007:56, præmis 70, og af 19.6.2014, Specht m.fl., C-501/12 – C-506/12, C-540/12 og C-541/12, EU:C:2014:2005, præmis 102).

31 Det fremgår desuden af retspraksis, at en overtrædelse af EU-retten under alle omstændigheder er åbenbart kvalificeret, når den har varet ved til trods for, at der er afsagt en dom, der fastslår traktatbruddet, eller en dom i en præjudiciel sag, eller der foreligger en fast retspraksis fra Domstolen på det pågældende område, hvoraf det fremgår, at den omtvistede adfærd har karakter af en overtrædelse (dom af 5.3.1996, Brasserie du pêcheur og Factortame, C-46/93 og C-48/93, EU:C:1996:79, præmis 57, og af 12.12.2006, Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation, C-446/04, EU:C:2006:774, præmis 214).

32 I lyset af denne retspraksis skal det efterprøves, om Retten begik en retlig fejl, da den bl.a. i den appellerede doms præmis 68 og 69 fastslog, at Rådets manglende overholdelse af forpligtelsen til at indsamle de oplysninger eller beviser, som kunne begrunde de restriktive foranstaltninger over for Safa Nicu Sepahan, med henblik på, i tilfælde af anfægtelse, at kunne godtgøre, at der var grundlag for disse foranstaltninger, ved at fremlægge disse oplysninger eller de nævnte beviser for Unionens retsinstanser, i den foreliggende sag udgjorde en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerene rettigheder.

33 Som det fremgår af den appellerede doms præmis 37, er det ubestridt, at Rådet for Retten havde oplyst, at det eneste element, som Rådet havde til sin rådighed med hensyn til vedtagelsen og opretholdelsen af restriktive foranstaltninger over for Safa Nicu Sepahan, var et forslag om opførelse på listen fra en medlemsstat, og at de i dette forslag indeholdte oplysninger var blevet gengivet i de omtvistede bestemmelsers begrundelse. Det fremgår således af nævnte præmis 37 i den appellerede dom, at Rådet ikke rådede over oplysninger eller beviser, der underbyggede begrundelsen for vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for Safa Nicu Sepahan.

34 Ifølge Rådet var den retspraksis, ifølge hvilken det, i tilfælde af anfægtelse, påhviler Rådet at fremlægge oplysninger og beviser, der underbygger begrundelsen for vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for en fysisk eller juridisk person, imidlertid ikke klart fastlagt på tidspunktet for vedtagelsen af den første af de omtvistede bestemmelser. Uanset den manglende overholdelse af denne forpligtelse kunne Rådet således ikke tilskrives en karakteriseret tilsidesættelse af EU-retten i denne henseende før afsigelsen af dom af 18. juli 2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518), og af 28. november 2013, Rådet mod Fulmen og Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), hvorved Domstolen præciserede denne retspraksis.

35 I denne henseende bemærkes, således som Domstolen allerede har fremhævet i en retspraksis før vedtagelsen af de omtvistede bestemmelser, at Unionen er et retsfællesskab, hvori institutionerne er undergivet kontrol med, om deres retsakter er forenelige med bl.a. EUF-traktaten og generelle retsprincipper (dom af 29.6.2010, E og F, C-550/09, EU:C:2010:382, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis), og hvori fysiske og juridiske personer skal have adgang til en effektiv domstolsbeskyttelse.

36 Hvad angår princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse fastslog Domstolen i præmis 343 i dom af 3. september 2008, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461), at restriktive foranstaltninger, der er vedtaget over for fysiske eller juridiske personer, ikke er undtaget fra enhver form for kontrol fra Unionens retsinstansers side, bl.a. når det erklæres, at den retsakt, i hvilken de er fastsat, vedrører national sikkerhed og terrorisme.

37 Som det således fremgår af denne retspraksis, kræver retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, at Rådet, i tilfælde af anfægtelse, fremlægger oplysninger og beviser, der underbygger begrundelsen for vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for fysiske og juridiske personer. I denne henseende fremgår det af præmis 336 i dom af 3. september 2008, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen (C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461), at domstolskontrollen med de restriktive foranstaltninger, der er truffet over for fysiske eller juridiske personer, bl.a. skal muliggøre en efterprøvelse af, om begrundelsen for afgørelsen om at pålægge en person eller en enhed en række restriktive foranstaltninger, er lovlig.

38 I præmis 57 i dom af 29. juni 2010, E og F (C-550/09, EU:C:2010:382), fastslog Domstolen desuden, at en passende domstolskontrol med lovligheden af individuelle restriktive foranstaltningers begrundelse bl.a. bør omfatte en undersøgelse af de faktiske omstændigheder samt de beviser og oplysninger, der er fremlagt for at vedtage sådanne foranstaltninger.

39 Selv om der i de sager, der gav anledning til de nævnte domme, var tale om foranstaltninger om indefrysning af midler, der blev vedtaget særligt i forbindelse med bekæmpelsen af international terrorisme, står det desuden klart, at den forpligtelse til at godtgøre, at der er grundlag for de mod individuelle personer og enheder rettede restriktive foranstaltninger, der fremgår af denne retspraksis, ligeledes gælder for så vidt angår vedtagelsen af restriktive foranstaltninger om indefrysning af midler, som har til formål at lægge pres på Den Islamiske Republik Iran, såsom de foranstaltninger, som omfatter Safa Nicu Sepahan, bl.a. henset til de nævnte restriktive foranstaltningers karakter af individuelle foranstaltninger og den betydelige indvirkning, som disse kan have på de omfattede personer og enheders rettigheder og frihedsrettigheder (jf. i denne sidstnævnte henseende dom af 3.9.2008, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461, præmis 361 og 375).

40 På denne baggrund skal det fastslås, at den forpligtelse, som påhviler Rådet til, i tilfælde af anfægtelse, at fremlægge de oplysninger og beviser, der underbygger begrundelsen for vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for en fysisk eller juridisk person, allerede på datoen for vedtagelsen af de omtvistede bestemmelser, fremgik af Domstolens faste praksis. Retten fastslog derfor med rette, bl.a. i den appellerede doms præmis 68 og 69, at den næsten tre år lange tilsidesættelse af denne forpligtelse var en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder, og dette gælder, uanset spørgsmålet om, hvorvidt de i den foreliggende sag omhandlede rettigheder, i henhold til denne doms præmis 58, består i ikke at blive pålagt restriktive foranstaltninger i strid med de materielle betingelser for pålæggelse af sådanne foranstaltninger eller ifølge nævnte doms præmis 60 hænger sammen med de krav, der er knyttet til en effektiv domstolsprøvelse.

41 Den ovenstående konklusion afkræftes ikke af Rådets argument om de vanskeligheder, der er knyttet til den fortrolige karakter af de oplysninger og beviser, der underbygger begrundelsen for en afgørelse om at pålægge en fysisk eller juridisk person restriktive foranstaltninger. I den foreliggende sag gjorde

Rådet på intet tidspunkt under proceduren for Retten fortrolige oplysninger eller beviser gældende, som det rådede over, til støtte for de restriktive foranstaltninger, der var vedtaget over for Safa Nicu Sepahan.

42 Det første anbringende i kontraappellen skal derfor forkastes som ugrundet.

Det andet anbringende om en fejlagtig vurdering af betingelserne for erstatning af den ikke-økonomiske skade, som Safa Nicu Sepahan påstår at have lidt

Parternes argumenter

43 Rådet har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 86-92 fastslog, at annullationen af de omtvistede bestemmelser under den foreliggende sags omstændigheder ikke kunne udgøre en fuld erstatning for den skade, som var lidt.

44 Retten fraveg herved de løsninger, der blev vedtaget i andre sager, herunder navnlig i præmis 241 i dom af 11. juli 2007, Sison mod Rådet (T-47/03, ikke trykt i Sml., EU:T:2007:207), i hvilken Retten fastslog, at annullationen af afgørelsen om opførelse på listen over personer, der er omfattet af de omhandlede restriktive foranstaltninger, udgjorde en passende erstatning. Retten fastslog desuden i præmis 72 i dom af 28. maj 2013, Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331), at annullationen af afgørelsen om opførelse var af en sådan art, at den kunne skaffe den berørte person oprejsning eller udgøre en form for genoprettelse af den ikke-økonomiske skade, han havde lidt.

45 Rettens afgørelse om at tilpligte Rådet at betale appellanten et beløb på 50 000 EUR i erstatning for selskabets tab skal derfor ophæves.

46 Safa Nicu Sepahan har bestridt disse argumenter.

Domstolens bemærkninger

47 Det bemærkes, at Retten i sit ræsonnement i den appellerede doms præmis 86 med rette støttede sig på dom af 28. maj 2013, Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331), for at fastslå, at annullationen af de omtvistede bestemmelser kunne udgøre en form for genoprettelse af den ikke-økonomiske skade, som Safa Nicu Sepahan havde lidt.

48 Selv om Retten dog derefter bl.a. i den appellerede doms præmis 87 fastslog, at annullationen af Safa Nicu Sepahans opførelse kunne ændre det erstatningsbeløb, der kunne tilkendes, men ikke udgøre en fuld erstatning for den skade, som var lidt, var denne vurdering baseret på en hensyntagen til den foreliggende sags omstændigheder.

49 I denne henseende skal det indledningsvis fastslås, at Retten ikke begik en retlig fejl i sin vurdering ved, på grundlag af en vurdering af den foreliggende sags omstændigheder, at træffe afgørelse om, at en økonomisk erstatning var nødvendig for at sikre fuld erstatning for den ikke-økonomiske skade, som Safa Nicu Sepahan havde lidt. Selv om Domstolen i dom af 28. maj 2013, Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331), fastslog, at annullationen af de ulovlige restriktive foranstaltninger var af en sådan art, at den kunne udgøre en form for genoprettelse af den ikke-økonomiske skade, følger det således ikke heraf, at denne form for genoprettelse nødvendigvis i alle tilfælde er tilstrækkelig til at sikre fuld erstatning for denne ikke-økonomiske skade.

50 Det bemærkes desuden, at Retten, når den har fastslået, at der er indtrådt et tab, ifølge fast retspraksis alene har kompetence til inden for rammerne af den nedlagte påstand at fastslå, hvorledes og i hvilket omfang skaden skal erstattes (dom af 1.6.1994, Kommissionen mod Brazzelli Lualdi m.fl., C-136/92 P, EU:C:1994:211, præmis 66 og 81, og af 9.9.1999, Lucaccioni mod Kommissionen, C-257/98 P, EU:C:1999:402, præmis 34, samt kendelse af 14.12.2006, Meister mod KHIM, C-12/05 P, EU:C:2006:779, præmis 82).

51 For at Domstolen kan udøve sin kontrol med Rettens domme, skal disse imidlertid være tilstrækkeligt begrundede, ligesom de hvad angår vurderingen af tabet skal angive de kriterier, der er lagt til grund for fastsættelsen af erstatningsbeløbet (dom af 14.5.1998, Rådet mod De Nil og Impens, C-259/96 P, EU:C:1998:224, præmis 32 og 33, og af 9.9.1999, Lucaccioni mod Kommissionen, C-257/98 P, EU:C:1999:402, præmis 35, samt kendelse af 3.9.2013, Idromacchine m.fl. mod Kommissionen, C-34/12 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:552, præmis 80).

52 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 88-91, at der ved fastsættelsen af erstatningsbeløbet for den foreliggende ikke-økonomiske skade, bl.a. skulle tages hensyn til grovheden af den påviste tilsidesættelse, varigheden heraf, Rådets adfærd og de virkninger, som påstandene om Safa Nicu Sepahans indblanding i den iranske nukleare spredning havde forårsaget i forhold til tredjemand. I denne henseende fastslog Retten i det væsentlige, at Rådets påstand mod Safa Nicu Sepahan var særdeles alvorlig, at denne påstand dog på ingen måde var blevet underbygget af nogen relevante oplysninger eller beviser, og at Rådet ikke på eget initiativ eller som svar på Safa Nicu Sepahans protester, havde undersøgt, om der var grundlag for nævnte påstand, for at begrænse de heraf følgende skadevirkninger for denne virksomhed.

53 Henset til de ovenstående betragtninger har Retten anført de kriterier, der skal tages i betragtning ved fastsættelsen af erstatningsbeløbet. På denne baggrund kan konklusionen i den appellerede doms præmis 92, ifølge hvilken den ikke-økonomiske skade, som Safa Nicu Sepahan har lidt, med føje og efter ret og rimelighed kan opgøres til 50 000 EUR, ikke anfægtes af Domstolen.

54 Følgelig skal det andet anbringende i kontraappellen forkastes som ugrundet.

55 På grundlag af samtlige ovenstående betragtninger må kontraappellen forkastes.

Safa Nicu Sepahans appel

56 Til støtte for sine påstande har Safa Nicu Sepahan anført to anbringender, det første vedrørende erstatning for selskabets økonomiske skade og det andet vedrørende erstatning for dets ikke-økonomiske skade.

Det første anbringende om en tilsidesættelse af artikel 340, stk. 2, TEUF, og af chartrets artikel 41, stk. 3, samt om en selvmodsigende begrundelse, om en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og beviser, og om en tilsidesættelse af begrundelsesforpligtelsen i forbindelse med vurderingen af den økonomiske skade

57 Det første appelanbringende består af fem led. Dette anbringendes andet til femte led skal behandles før anbringendets første led.

Det første anbringendes andet led

– Parternes argumenter

58 Med det første appelanbringendes andet led har Safa Nicu Sepahan for det første anført, at Retten på trods af, at den i den appellerede doms præmis 99, 102, 104, 105, 145 og 147 anerkendte en økonomisk skade som følge af vedtagelsen af de omhandlede restriktive foranstaltninger i forbindelse med kontrakten om renovering af el-anlægget i Derbendikhan (Irak), dog vilkårligt og i strid med artikel 340, stk. 2, TEUF og artikel 41, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) afviste at dømme Rådet til at erstatte den skade, som var forvoldt. Retten foretog desuden en urigtig gengivelse af beviserne ved i den appellerede doms præmis 104 at bekræfte, at det ikke var godtgjort, at »det påståede tab er reelt, eller hvilken størrelse tabet har«. I den appellerede doms præmis 106 foretog Retten ligeledes en urigtig gengivelse af de af Safa Nicu Sepahan fremlagte beviser vedrørende selskabets fortjenstmargen og afkast inden for rammerne af denne kontrakt.

59 Safa Nicu Sepahan har for det andet gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 99 og 100 vilkårligt afviste at tilkende selskabet erstatning for den skade, der skyldtes Emirate National Bank of Dubais lukning af selskabets bankkonti, mens Retten i denne doms præmis 145 og 147 fastslog, at det var godtgjort, at der var en betydelig nedgang i Safa Nicu Sepahans omsætning og afkast, at dette selskab havde afskediget mange medarbejdere, og andre omkostninger, som selskabet havde betalt. Desuden er begrundelsen for den appellerede dom selvmodsigende og behæftet med en urigtig gengivelse af beviserne, for så vidt som Retten først i nævnte doms præmis 98 fastslog, at Safa Nicu Sepahan var i stand til at modtage de finansielle tjenesteydelser, som Emirate National Bank of Dubai tidligere ydede, fra en anden bank, mens Retten i denne doms præmis 96 konstaterede, at enhver bank, der samarbejdede med Safa Nicu Sepahan risikerede at blive omfattet af de af EU vedtagne restriktive foranstaltninger.

60 Rådet har bestridt disse argumenter.

– Domstolens bemærkninger

61 Det bemærkes for det første, at ethvert tab, for hvilket der er nedlagt påstand om erstatning i forbindelse med en sag om Unionens ansvar uden for kontraktforhold, jf. artikel 340, stk. 2, TEUF, skal være faktisk og reelt (jf. dom af 21.5.1976, Roquette frères mod Kommissionen, 26/74, EU:C:1976:69, præmis 22 og 23, og af 16.7.2009, SELEX Sistemi Integrati mod Kommissionen, C-481/07 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2009:461, præmis 36). For det andet skal tabet være en tilstrækkeligt direkte følge af institutionernes ulovlige adfærd, for at Unionen kan ifalde et ansvar uden for kontraktforhold (jf. i denne retning dom af 4.10.1979, Dumortier m.fl. mod Rådet, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 og 45/79, EU:C:1979:223, præmis 21, og af 12.12.2006, Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, EU:C:2006:774, præmis 218).

62 Det påhviler under alle omstændigheder den part, som gør gældende, at Unionen har pådraget sig ansvar, at fremlægge afgørende beviser for det påberåbte tabs eksistens og omfang (dom af 16.9.1997, Blackspur DIY m.fl. mod Rådet og Kommissionen, C-362/95 P, EU:C:1997:401, præmis 31, og af 16.7.2009, SELEX Sistemi Integrati mod Kommissionen, C-481/07 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2009:461, præmis 36 og den deri nævnte retspraksis), og at der er en direkte årsagsforbindelse mellem den fejl, der er begået af den pågældende institution og det tab, der påberåbes (jf. i denne retning dom af 30.1.1992, Finsider m.fl. mod Kommissionen, C-363/88 og C-364/88, EU:C:1992:44, præmis 25, og kendelse af 31.3.2011, Mauerhofer mod Kommissionen, C-433/10 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:204, præmis 127).

63 Hvad angår kritikken af Retten for vilkårligt at have afvist at tilkende Safa Nicu Sepahan erstatning for en skade, som angiveligt blev lidt på grund af opsigelsen af kontrakten om renovering af el-anlægget i Derbendikhan, skal det bemærkes, at dette klagepunkt er baseret på en fejlagtig fortolkning af den appellerede dom. Eftersom Retten i denne doms præmis 99, 102 og 104 fastslog, at det af Safa Nicu Sepahan anførte om, at det påståede tab var reelt, eller om, hvilken størrelse tabet havde, ikke underbygges af beviser, er det således med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 107 forkastede Safa Nicu Sepahans erstatningspåstand, for så vidt som påstanden vedrørte dette tab. Da Retten i denne doms præmis 145 og 147 desuden fastslog, at Safa Nicu Sepahan ikke har fremlagt beviser, som gør det muligt at vurdere, om den skade, der er lidt, er reel og i givet fald omfanget heraf, kan Retten ikke foreholdes vilkårlighed.

64 Hvad angår argumentet om den tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og princippet om »rimelig evaluering« – af Safa Nicu Sepahan betegnet som almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer som omhandlet i artikel 340, stk. 2, TEUF og chartrets artikel 41, stk. 3 – som Retten angiveligt har begået i forbindelse med vurderingen af den påståede skade, skal det konstateres, at sådanne principper ikke kan ændre konklusionen i den foreliggende sag, ifølge hvilken det påhvilede Safa Nicu Sepahan at fremlægge afgørende beviser for det påberåbte tabs eksistens og omfang.

65 Hvad angår argumentet om, at Retten foretog en fejlagtig gengivelse af beviserne i den appellerede doms præmis 104 og 106, bemærkes, at en henvisning til sådan urigtig gengivelse ikke i sig selv kan opfylde de krav, som stilles i Domstolens praksis, og hvorefter appelskriftet præcist skal angive, hvilke beviser der er blevet forkert gengivet af Retten (dom af 7.9.2016, Pilkington Group m.fl. mod Kommissionen, C-101/15 P, EU:C:2016:631, præmis 62 og den deri nævnte retspraksis).

66 For det første har Safa Nicu Sepahan imidlertid ikke præciseret, hvorledes Retten foretog en urigtig gengivelse af beviserne ved i den appellerede doms præmis 104 at fastslå, at det ikke var godtgjort, at »det påståede tab er reelt, eller hvilken størrelse tabet har«. Hvad for det andet angår kritikken af Retten for at have foretaget en urigtig gengivelse af beviserne ved i den appellerede doms præmis 106 at påpege, at Safa Nicu Sepahan ikke angav den sædvanlige afkastgrad i den sektor, hvori den driver virksomhed, selv om sidstnævnte fremlagde dette ved at præcisere, at det er 20% af den omhandlede kontrakts værdi, bemærkes, at der med dette argument foretages en ukorrekt fortolkning af den appellerede dom, for så vidt som Retten i denne præmis ikke fastslog, at Safa Nicu Sepahan ikke havde gjort en sådan afkastgrad gældende, men at Safa Nicu Sepahan hverken havde anført tilstrækkeligt præcise angivelser i denne henseende eller andre oplysninger, som godtgjorde, at det påståede tab var reelt, og hvilken størrelse tabet havde.

67 Hvad angår kritikken af Retten for vilkårligt at have forkastet påstanden om erstatning for den skade, der skyldtes lukningen af Safa Nicu Sepahans bankkonti, bemærkes, at Retten, selv om den i nævnte doms præmis 96 af en af Safa Nicu Sepahan fremlagt skrivelse udledte, at Emirate National Bank of Dubais lukning af de nævnte konti kunne være sket på grund af vedtagelsen af de omhandlede restriktive foranstaltninger, dog i den appellerede doms præmis 97-100 fastslog, at Safa Nicu Sepahan ikke havde godtgjort at have lidt skade som følge af denne lukning, idet Retten bl.a. i præmis 97 bemærkede, at Emirate National Bank of Dubai ikke havde indefrosset midlerne på disse konti, men havde tilbageført dem til Safa Nicu Sepahan. I den appellerede doms præmis 145 og 147 konkluderede Retten ligeledes, at der ikke var nogen årsagsforbindelse mellem den påståede skade og nedgangen i Safa Nicu Sepahans omsætning og afkast, idet Retten for det første konstaterede, at Safa Nicu Sepahan ikke havde begrundet årsagerne til denne udvikling, og for det andet, at Safa Nicu Sepahan, selv hvis det blev antaget, at en sådan årsagsforbindelse kunne udledes på grundlag af selve eksistensen af de omhandlede restriktive foranstaltninger, ikke havde fremlagt beviser, der gjorde det muligt at vurdere omfanget af den skade, som var lidt. Retten har således ikke tilsidesat sin begrundelsespligt ved at forkaste nævnte påstand om erstatning.

68 Hvad desuden angår argumentet om en selvmodsigende begrundelse og en urigtig gengivelse af beviserne i den appellerede doms præmis 96 og 98 bemærkes, at dette argument under alle omstændigheder ikke kan anfægte Rettens konstatering i denne doms præmis 97, der i sig selv var tilstrækkelig til at forkaste Safa Nicu Sepahans påstand om erstatning i forbindelse med den skade, som selskabet angiveligt led som følge af Emirate National Bank of Dubais lukning af selskabets bankkonti.

69 Følgelig må det første appelanbringendes andet led forkastes.

Det første anbringendes tredje led

– Parternes argumenter

70 Med det første appelanbringendes tredje led har Safa Nicu Sepahan for det første gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 340, stk. 2, TEUF og chartrets artikel 41, stk. 3, fordi den vilkårligt afviste at tilkende selskabet en erstatning for den skade, som selskabet angiveligt led på grund af afbrydelsen af det erhvervsforhold, som selskabet havde med Siemens AG, en af dets vigtige leverandører, mens Retten i den appellerede doms præmis 109 og 110 anerkendte, at denne afbrydelse var den direkte følge af vedtagelsen af de omhandlede restriktive foranstaltninger. Retten konstaterede desuden på en selvmodsigende måde i samme præmis 110, at et afslag på at levere produkter ikke som sådan var en skade. Hvad angår nedgangen i Safa Nicu Sepahans omsætning på grund af vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for selskabet foretog Retten desuden en fejlagtig gengivelse af beviserne og sine egne faktuelle konklusioner i den appellerede doms præmis 145 og 147 ved at forkaste påstanden om erstatning.

71 Safa Nicu Sepahan har for det andet kritiseret Retten for at have foretaget en urigtig gengivelse af beviserne ved i den appellerede doms præmis 115 og 116 at fastslå, at den afgørende årsag til afbrydelsen af Safa Nicu Sepahans forretningsforbindelser med Mobarakeh Steel Company ikke var vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for Safa Nicu Sepahan, men at gennemførelsen af den omhandlede kontrakt var forsinket. Retten konkluderede dog i den appellerede doms præmis 113, at der forelå en årsagsforbindelse mellem afbrydelsen af disse forretningsforbindelser og vedtagelsen af disse restriktive foranstaltninger. Da Retten desuden i den appellerede doms præmis 133, 136-139, 145 og 147 fastslog, at Safa Nicu Sepahan ikke havde godtgjort, at den påståede skade var en følge af selskabets europæiske leverandørers afbrydelse af de forretningsforbindelser, som de havde med selskabet, krævede den et bevis, som det var umuligt at føre, og foretog en urigtig gengivelse af formålet med de restriktive foranstaltninger, som er at påføre den omhandlede enhed maksimal økonomisk og finansiel skade.

72 Rådet har bestridt disse argumenter.

– Domstolens bemærkninger

73 Hvad angår kritikken af Retten for vilkårligt og under tilsidesættelse af artikel 340, stk. 2, TEUF, og chartrets artikel 41, stk. 3, at have forkastet Safa Nicu Sepahans påstand om erstatning for den skade, som selskabet angiveligt led på grund af afbrydelsen af dets erhvervsforhold med Siemens, bemærkes, at selv om Retten i den appellerede doms præmis 109, 110, 145 og 147 nævnte de negative virkninger, som de restriktive foranstaltninger kan have for et selskabs forretningsforbindelser med dets leverandører og på selskabets omsætning, fastslog Retten imidlertid ikke i nævnte præmisser, at afbrydelsen af sådanne forbindelser i sig selv udgjorde en erstatningspådragende skade. Retten fastslog derimod i denne doms præmis 110 med rette og med en begrundelse, der ikke var selvmodsigende, at

en materiel skade, der har en reel og sikker karakter, kun kan opstå af indvirkninger på et selskabs økonomiske resultater som følge af en afbrydelse af forretningsforbindelserne med selskabets leverandører og ikke af selve afbrydelsen.

74 Hvad angår Safa Nicu Sepahans argument om, at Rettens konstatering af, at der ikke forelå en økonomisk skade, udgjorde en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, der viser en nedgang i denne virksomheds finansielle resultater, som redegjort for i den appellerede doms præmis 145 og 147, bemærkes, således som det fremgår af nærværende doms præmis 65, at en henvisning til en sådan urigtig gengivelse ikke i sig selv kan opfylde de krav, som stilles i Domstolens praksis, og hvorefter appelskriftet præcist skal angive, hvilke beviser der er blevet forkert gengivet af Retten. En sådan urigtig gengivelse skal desuden fremgå klart af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (dom af 6.4.2006, General Motors mod Kommissionen, C-551/03 P, EU:C:2006:229, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

75 Safa Nicu Sepahan har dog i denne henseende blot henvist til otte bilag i sit indlæg for Retten uden på nogen måde at præcisere, hvori den påståede urigtige gengivelse bestod. På denne baggrund, og henset til, at vurderingen af de faktiske omstændigheder og beviserne ikke udgør et retsspørgsmål, der som sådant er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre de er gengivet urigtigt, hvilket ikke er tilfældet her (jf. i denne retning bl.a. dom af 3.9.2009, Moser Baer India mod Rådet, C-535/06 P, EU:C:2009:498, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis, af 7.4.2016, Akhras mod Rådet, C-193/15 P, EU:C:2016:219, præmis 67 og den deri nævnte retspraksis, og af 8.9.2016, Iranian Offshore Engineering & Construction mod Rådet, C-459/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:646, præmis 44), skal dette argument forkastes som ugrundet.

76 Hvad angår argumentet om, at Retten foretog en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, fordi den i den appellerede doms præmis 115 og 116 konstaterede, at den primære årsag, der havde ført til Mobarakeh Steel Companys opsigelse af den omhandlede kontrakt, var forsinkelsen med gennemførelsen af denne kontrakt og ikke vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for Safa Nicu Sepahan, bemærkes, således som det i det væsentlige fremgår af nærværende doms præmis 74, at der foreligger en urigtig gengivelse, såfremt det åbenbart fremgår, at vurderingen af de foreliggende beviser er forkert, uden at det er nødvendigt at fremlægge nye beviser. Det gælder bl.a., når de konklusioner, som Retten har draget på grundlag af visse dokumenter, ikke er i overensstemmelse med dokumenternes mening og indhold, når de læses i deres helhed (dom af 18.7.2007, Industrias Químicas del Vallés mod Kommissionen, C-326/05 P, EU:C:2007:443, præmis 60 og 63).

77 I denne henseende bemærkes, at det fremgår af Mobarakeh Steel Companys skrivelse af 3. september 2011, der var vedlagt som bilag til Safa Nicu Sepahans replik for Retten, at annullationen af den omhandlede kontrakt i det mindste delvist var begrundet i Safa Nicu Sepahans forsinkelse med gennemførelsen af denne kontrakt i forhold til den frist, der fremgår af denne skrivelse, en frist, der, som Retten korrekt bemærkede i den appellerede doms præmis 114, udløb mere end seks måneder før vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for Safa Nicu Sepahan. På denne baggrund kan Rettens vurdering af dette bevis ikke anses for at have været åbenbart fejlagtig, da den i den appellerede doms præmis 116 fastslog, at vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for Safa Nicu Sepahan ikke var den afgørende og direkte årsag til, at nævnte kontrakt blev hævet, uden dog at fastslå, at denne forsinkelse i sig selv havde udgjort en sådan årsag.

78 Hvad desuden angår Safa Nicu Sepahans argument om, at Retten i den appellerede doms præmis 133, 136-139, 145 og 147 krævede et bevis, som det var umuligt at føre, for at godtgøre den skade, der var lidt som følge af vedtagelsen af de omhandlede restriktive foranstaltninger, bemærkes, at det fremgår af disse præmisser, at Retten forkastede de beviser, som Safa Nicu Sepahan havde fremlagt, som utilstrækkelige, bl.a. fordi beviserne ikke gjorde det muligt at identificere de reelle bestillinger hos Safa Nicu Sepahans europæiske leverandører, hvor stor en del af sit udstyr, Safa Nicu Sepahan havde købt hos disse leverandører, årsagerne til nedgangen i dette selskabs omsætning og mere generelt de konkrete skadevirkninger som følge heraf.

79 Det bemærkes i denne henseende, at spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger et faktisk og reelt tab, ikke kan besvares abstrakt af Unionens retsinstanser, men at det skal besvares under hensyn til de nøjagtige faktiske omstændigheder, som kendetegner den sag, som disse retsinstanser har fået forelagt (dom af 15.6.2000, Dorsch Consult mod Rådet og Kommissionen, C-237/98 P, EU:C:2000:321, præmis 25).

80 Kravet om fremlæggelse af beviser som dem, Retten nævnte i den appellerede doms præmis 133, 136-139, 145 og 147, er afgørende for at kunne træffe afgørelse om, hvorvidt et påstået tab er reelt, og omfanget heraf. Efter at have konstateret, at Safa Nicu Sepahan ikke havde fremlagt sådanne beviser, fastslog Retten derfor med rette, at de af Safa Nicu Sepahan fremlagte beviser var utilstrækkelige til at fastslå, at det påståede tab var reelt, og omfanget heraf.

81 Dette anbringendes tredje led skal derfor forkastes.

Det første anbringendes fjerde led

– Parternes argumenter

82 Med det første appelanbringendes fjerde led har Safa Nicu Sepahan for det første gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 340, stk. 2, TEUF og chartrets artikel 41, stk. 3, fordi den ikke tilkendte selskabet en erstatning for den skade, som selskabet angiveligt led på grund af afbrydelsen af de forretningsforbindelser, som var nødvendige for selskabet til moderniseringen af el-udstyret på Eufratdiget i Syrien. Safa Nicu Sepahan har for det andet kritiseret Retten for at have tilsidesat sin begrundelsespligt, idet Retten i den appellerede doms præmis 120 afstod fra at angive begrundelsen for, at den forkastede Safa Nicu Sepahans argument om, at årsagen til forsinkelsen med gennemførelsen af projektet om modernisering af el-udstyret på dette dige skulle findes i vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger, som selskabet var genstand for.

83 Rådet har bestridt disse argumenter.

– Domstolens bemærkninger

84 Hvad angår argumentet om, at Retten tilsidesatte artikel 340, stk. 2, TEUF og chartrets artikel 41, stk. 3, fordi den i den appellerede doms præmis 122 fastslog, at Safa Nicu Sepahan ikke havde fremlagt nogen beviser, der kunne dokumentere selskabets fortjenstmargen i forbindelse med projektet om modernisering af el-udstyret på Eufratdiget i Syrien, bemærkes, at det med dette argument i det væsentlige ønskes at opnå en fornyet vurdering af de beviser, der blev fremlagt i første instans. Da vurderingen af, hvilken bevisværdi sådanne oplysninger skal tillægges, i henhold til den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 75, ikke udgør et retsspørgsmål, der som sådant er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre de er gengivet urigtigt, skal nævnte argument afvises fra realitetsbehandling.

85 Hvad angår kritikken af Retten for i den appellerede doms præmis 120 ikke at have begrundet, hvorfor den forkastede Safa Nicu Sepahans argument om, at skrivelserne om nævnte projekt på en plausibel måde fastslog, at årsagen til forsinkelsen af dette projekts gennemførelse var vedtagelsen af de omhandlede restriktive foranstaltninger, bemærkes, at begrundelsespligten i artikel 296 TEUF udgør et væsentligt formkrav, som bør adskilles fra spørgsmålet om begrundelsens rigtighed, der henhører under spørgsmålet om den anfægtede retsakts materielle lovlighed. En afgørelses begrundelse består nemlig i formelt at udtrykke de grunde, som afgørelsen er baseret på. Hvis disse grunde er behæftet med fejl, vil afgørelsens grundlags lovlighed være berørt, men det vil dennes begrundelse ikke, idet denne kan være tilstrækkelig, selv om den er udtryk for fejlagtige grunde. Heraf følger, at de

klagepunkter og argumenter, som har til formål at bestride rigtigheden af en retsakt, er uden betydning i forbindelse med et anbringende om manglende eller utilstrækkelig begrundelse (dom af 18.6.2015, Ipatau mod Rådet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

86 I den foreliggende sag fastslog Retten i den appellerede doms præmis 121, at Safa Nicu Sepahan ganske vist havde fremlagt en liste over de maskiner og bestanddele, der vedrørte det pågældende projekt, men at selskabet ikke havde fremlagt noget element, der kunne bevise, at leveringen af disse produkter ikke kunne finde sted på grund af vedtagelsen af de omhandlede restriktive foranstaltninger. I denne doms præmis 122 fastslog Retten, at Safa Nicu Sepahan ikke havde fremlagt nogen elementer, der kunne dokumentere den skade, som selskabet angiveligt led på grund af den omstændighed, at en del af den pågældende kontrakt måtte overlades til en underentreprenør. Efter i nævnte doms præmis 123 og 124 at have identificeret andre elementer, der manglede i sagsakterne for Retten, og som forhindrede fastlæggelsen af, om det påståede tab var reelt, og omfanget heraf, forkastede Retten i den samme doms præmis 125 Safa Nicu Sepahans påstand om erstatning, for så vidt som den angik kontrakten om modernisering af el-udstyret på Eufratdiget.

87 På denne baggrund har Retten ikke tilsidesat sin begrundelsespligt i henhold til artikel 296 TEUF.

88 Det fjerde led skal derfor forkastes.

Det første anbringendes femte led

– Parternes argumenter

89 Med det første appelanbringendes femte led har Safa Nicu Sepahan for det første gjort gældende, at Retten har tilsidesat artikel 340, stk. 2, TEUF og chartrets artikel 41, stk. 3, for så vidt som den afviste at tilkende selskabet en erstatning for den skade, som selskabet angiveligt led på grund af afbrydelsen af de forretningsforbindelser, som var nødvendige for, at selskabet kunne opfylde sine kontraktlige forpligtelser i forbindelse med projekterne vedrørende opførelsen af elektriske understationer i Kunduz (Afghanistan) og Baghlan (Afghanistan). Safa Nicu Sepahan har for det andet kritiseret Retten for have foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og beviserne ved i den appellerede doms præmis 130 at fastslå, at selskabet ikke havde godtgjort, at det på grund af Siemens' ophævelse af bestillingen med referencen P06000/CO/3060 var umuligt for selskabet at opfylde sine kontraktlige forpligtelser i forbindelse med nævnte projekter, mens Retten i denne doms præmis 109 og 147 fastslog, at Safa Nicu Sepahan ikke kunne afslutte disse projekter uden at benytte sig af underentreprenører.

90 Rådet har bestridt disse argumenter.

– Domstolens bemærkninger

91 Hvad angår argumentet om en tilsidesættelse af artikel 340, stk. 2, TEUF og chartrets artikel 41, stk. 3, bemærkes, at Safa Nicu Sepahan ikke med den påkrævede præcision har angivet, hvilke elementer der anfægtes i den appellerede dom.

92 Hvad angår kritikken af Retten for at have foretaget en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder ved i den appellerede doms præmis 130 at have fastslået, at Safa Nicu Sepahan kunne have opfyldt kontrakten om opførelse af elektriske understationer i Kunduz og Baghlan uden at benytte sig af underentreprenører, bemærkes, at dette argument skyldes en fejlagtig fortolkning af den appellerede dom. Retten anførte således ikke i denne præmis 130, at Safa Nicu Sepahan i alle tilfælde var i stand til at fuldføre disse projekter uden at benytte sig af underentreprenører. Derimod fremgår

det af nævnte præmis, at Retten fastslog, at selskabet ikke havde godtgjort, at nævnte kontrakt ikke kunne opfyldes ved at benytte en anden leverandør end Siemens. På denne baggrund kan Retten ikke foreholdes at have foretaget nogen urigtig gengivelse.

93 Det første appelanbringendes femte led skal derfor forkastes.

Det første anbringendes første led

– Parternes argumenter

94 Med det første anbringendes første led har Safa Nicu Sepahan foreholdt Retten, at den har tilsidesat de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer som omhandlet i artikel 340, stk. 2, TEUF og chartrets artikel 41, stk. 3, der fastlægger ordningen om Unionens ansvar uden for kontraktforhold, for så vidt som Retten, på trods af de fremlagte beviser, forkastede selskabets påstand om erstatning for den økonomiske skade samtidig med, at Retten bl.a. i den appellerede doms præmis 109, 145 og 147 anerkendte, at der forelå et økonomisk tab.

– Domstolens bemærkninger

95 Det bemærkes, at det første anbringendes første led vedrører den appellerede doms begrundelse, der anfægtes i de andre led af dette anbringende vedrørende de forskellige skader, som Safa Nicu Sepahan angiveligt har lidt, uden at der fremlægges yderligere elementer til støtte for nævnte anbringende.

96 For så vidt som de andre led af det første anbringende ikke kunne tages til følge, skal anbringendets første led også forkastes.

Om Safa Nicu Sepahans subsidiære påstand i forhold til det første anbringende

– Parternes argumenter

97 Safa Nicu Sepahan har subsidiært gjort gældende, at Retten burde have tilkendt en erstatning, og at det tilkom Retten at fastsætte beløbet under overholdelse af proportionalitetsprincippet og princippet om »rimelig evaluering«, de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer som omhandlet i artikel 340, stk. 2, TEUF og chartrets artikel 41, stk. 3.

98 Rådet har bestridt dette argument.

– Domstolens bemærkninger

99 Som det fremgår af det ovenstående, fastslog Retten med rette, at betingelserne for, at Unionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold for den af Safa Nicu Sepahans påståede økonomiske skade, ikke var opfyldt, hvorfor det også var med rette, at Retten ikke tilkendte en erstatning i denne forbindelse, således som selskabet havde nedlagt påstand om.

100 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første anbringende forkastes.

Det andet anbringende vedrørende en tilsidesættelse af begrundelsespligten og proportionalitetsprincippet i forbindelse med erstatningen for den ikke-økonomiske skade

Parternes argumenter

101 Med sit andet appelanbringende har Safa Nicu Sepahan kritiseret Retten for kun at tilkende selskabet et ubetydeligt beløb på 50 000 EUR som erstatning for den påståede skade, selv om Retten i den appellerede doms præmis 83, 86, 88 og 89 fastslog, at der var tale om en særdeles alvorlig tilsidesættelse, hvis påvirkninger varede næsten tre år. Retten begrundede ikke fastsættelsen af dette beløb. Den appellerede doms begrundelse tilsidesatte desuden proportionalitetsprincippet. Safa Nicu Sepahan har i denne henseende særligt præciseret, at Retten hverken tog hensyn til den omstændighed, at selskabet måtte afskedige adskillige medarbejdere, hvilket skadede selskabets omdømme, eller den omstændighed, at virkningerne af de restriktive foranstaltninger stadig er til skade for selskabet. Safa Nicu Sepahan nævnes således stadig på f.eks. webstedet »Iran Watch«.

102 Rådet har bestridt disse argumenter.

Domstolens bemærkninger

103 Hvad angår den påståede tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet bemærkes, således som det fremgår af den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 50 og 51, at Retten, når den har fastslået, at der er indtrådt et tab, alene har kompetence til inden for rammerne af den nedlagte påstand at fastslå, hvorledes og i hvilket omfang dette skal erstattes. For at Domstolen kan udøve sin kontrol med Rettens domme, skal disse imidlertid i henhold til denne samme retspraksis være tilstrækkeligt begrundede, ligesom de hvad angår vurderingen af tabet skal angive de kriterier, der er lagt til grund for fastlæggelsen af erstatningsbeløbet.

104 Hvad angår den påståede tilsidesættelse af begrundelsespligten bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 88 fastslog, at påstanden om Safa Nicu Sepahans indblanding i nuklear spredning, under den foreliggende sags omstændigheder, havde påvirket den adfærd, som tredjepartsenheder, der for størstedelens vedkommende var etableret uden for Unionen, udviste over for dette selskab. I denne henseende fastslog Retten, at der forelå en ikke-økonomisk skade, der ikke fuldt ud kunne opvejes af en efterfølgende konstatering af, at de omtvistede bestemmelser var ulovlige.

105 Retten fremhævede desuden, at Rådets påstand mod Safa Nicu Sepahan var særdeles alvorlig. Retten bemærkede således henholdsvis i den appellerede doms præmis 83 og 89, at påstanden om Safa Nicu Sepahans indblanding i iransk nuklear spredning skyldtes en EU-institutions officielle stillingtagen, der var offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* og ledsaget af bindende retsvirkninger, og at den associerede dette selskab med en aktivitet, der ifølge Rådet udgør en fare for international fred og sikkerhed.

106 I den appellerede doms præmis 87 konstaterede Retten desuden, at annullationen af de omtvistede bestemmelser kunne ændre det erstatningsbeløb, der kunne tilkendes, men dog ikke udgøre en fuld erstatning for den skade, som var lidt. I denne henseende præciserede Retten i denne doms præmis 90 og 91, at den omhandlede påstand på ingen måde var underbygget af bevis, at de restriktive foranstaltninger blev opretholdt i næsten tre år, og at det ikke tydede på, at Rådet i denne periode undersøgte, om der var grundlag for dens påstand, for at begrænse de heraf følgende skadevirkninger for den omhandlede enhed.

107 På denne baggrund skal det fastslås, at Retten begrundede sin afgørelse tilstrækkeligt ved at angive kriterierne for at afgøre skadens beløbsmæssige størrelse.

108 Hvad endelig angår Safa Nicu Sepahans argument om, at de omhandlede restriktive foranstaltninger stadig har skadelige virkninger for selskabet på grund af påstanden om, at selskabet stadig nævnes på websteder, såsom »Iran Watch«, bemærkes, at Safa Nicu Sepahan ikke fremførte et sådant argument i første instans.

109 Det følger af Domstolens faste praksis, at et anbringende, der fremsættes for første gang i forbindelse med en appelsag ved sidstnævnte, skal afvises. Under en appel har Domstolen således kun kompetence til at tage stilling til Rettens bedømmelse af de anbringender, der er blevet fremført for den. En parts adgang til at fremføre et anbringende, der ikke er blevet fremført for Retten, er ensbetydende med en adgang til at forelægge Domstolen, der har en begrænset kompetence i appelsager, en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten (jf. i denne retning dom af 28.6.2005, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, EU:C:2005:408, præmis 165 og den deri nævnte retspraksis).

110 Dette argument skal derfor afvises fra realitetsbehandling.

111 På denne baggrund skal det andet appelanbringende delvis forkastes som ugrundet, delvis afvises fra realitetsbehandling.

112 Følgelig skal appellen forkastes.

Sagsomkostninger

113 Det bestemmes i artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement, at såfremt der ikke gives appellanten medhold, eller såfremt der gives appellanten medhold, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, træffer den afgørelse om sagsomkostningerne. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Procesreglementets artikel 138, stk. 3, fastsætter, at hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, bærer hver part sine egne omkostninger.

114 Da Safa Nicu Sepahan og Rådet begge har tabt sagen, pålægges de at betale deres egne sagsomkostninger.

115 Nævnte procesreglements artikel 140, stk. 1, der i medfør af reglementets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, fastsætter, at medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger.

116 Det Forenede Kongerige bærer følgelig sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

1) **De af Safa Nicu Sepahan Co. og Rådet for Den Europæiske Union iværksatte appeller forkastes.**

2) **Safa Nicu Sepahan Co. og Rådet bærer deres egne omkostninger.**

3) **Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer sine egne omkostninger.**

Underskrifter